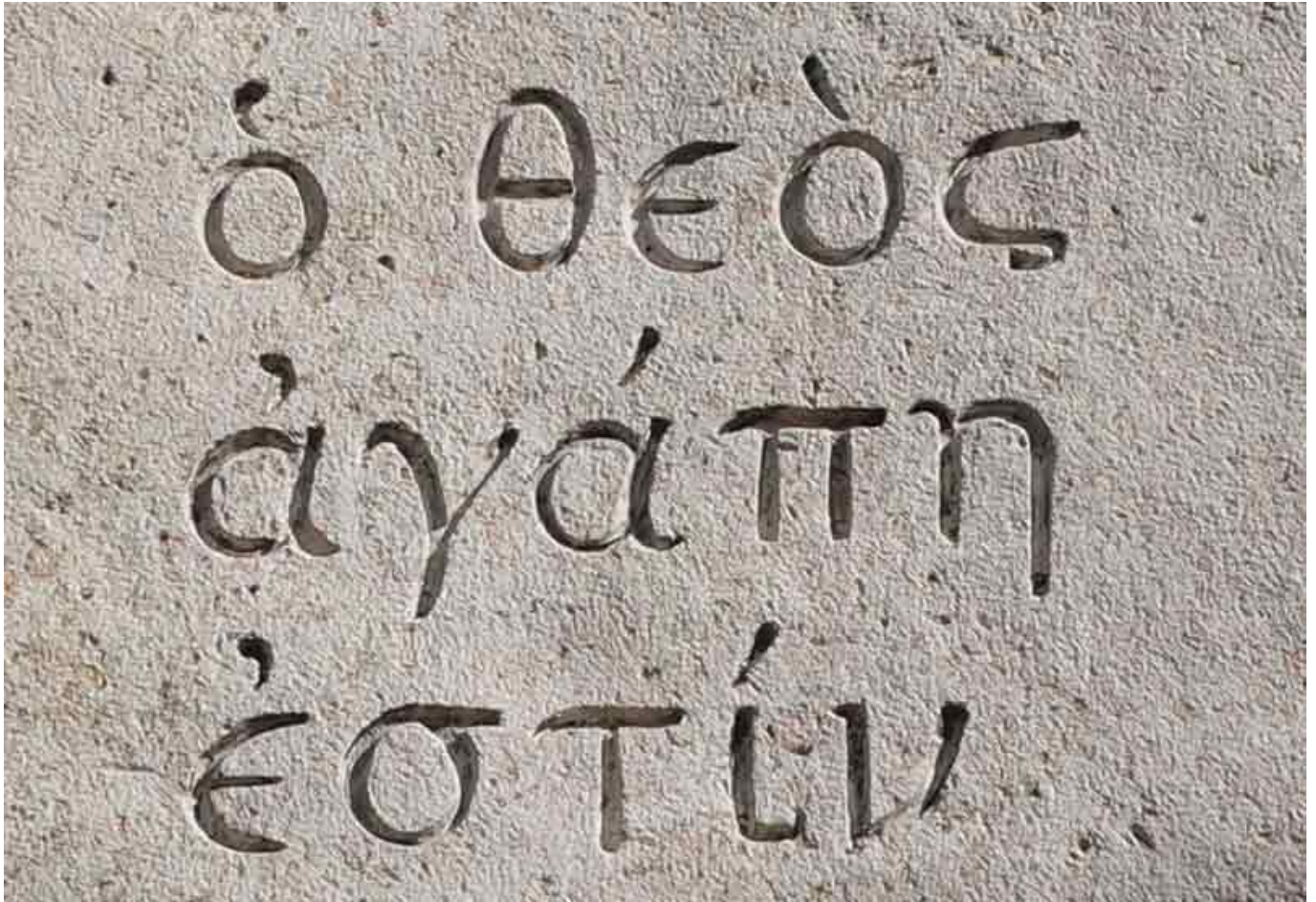

«Όταν δίνεις χωρίς ν' αγαπάς, αμαρτάνεις»

/ [Γνώμες](#)

κείμενο: π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Το «Ευαγγέλιο της κρίσεως», όπως ονομάζεται το ευαγγελικό ανάγνωσμα της Κυριακής της Απόκρεω, θα μένει πάντα ως κριτήριο της πνευματικής μας ζωής.

Σε περίοδο οικονομικής κρίσης, όπου φαίνεται η αναγκαιότητα των υλικών αναγκών, αναπόφευκτα τονίζεται η έκφραση της αγάπης στην ελεημοσύνη, στο δόσιμο δηλαδή λεπτών, ενδυμάτων, τροφών.

Ασφαλώς ο άνθρωπος ως σώμα έχει ανάγκη, για να επιβιώσει, των υλικών πραγμάτων. Άλλωστε, η αδιαφορία γι' αυτά θα παρέπεμπε στην αίρεση του Μονοφυσιτισμού που τόνιζε τη θεϊκή φύση του Χριστού έναντι της ανθρώπινης. Στην ανθρώπινη πραγματικότητα, η αίρεση αυτή εκφράζεται με τον τονισμό της

ψυχικής-πνευματικής υπόστασης έναντι του σώματος, δηλαδή την υποτίμηση της ύλης και κατ' επέκταση των υλικών απολαύσεων, της ανθρώπινης παρηγοριάς, της υλικής μας αναγκαιότητας.

Όμως, κατά το λόγο του Χριστού, «ουκ επ' άρτω μόνον ζήσεται άνθρωπος», δηλαδή ο άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει μόνο με το φαγητό. Η ύπαρξή του χρειάζεται την άλλη τροφή, το λόγο τον ανθρώπινο και το Λόγο του Θεού.

Το δόσιμο της τροφής, του νερού, της φιλοξενίας, όπως και της επίσκεψής μας σε φυλακισμένους και αρρώστους, είναι συμπαραστάση στους αδελφούς μας που τους ενισχύει στη δοκιμασία τους.

Είναι όμως και οι στιγμές της μοναξιάς, της απογοήτευσης, της εμπειρίας του πνευματικού θανάτου, όπου ο άνθρωπος χρειάζεται «ένα αυτί να τον ακούσει κι ένα χέρι να τον αγγίξει». Όμως, ξέρουμε ότι για ν' ακούσεις τον άλλο και να ξαλαφρώσει, όπως και να τον αγγίξεις και να τον ζωογονήσεις, θα πρέπει να κινηθείς με αγάπη καρδιακή, αληθινή και δυνατή.

Στις περιπτώσεις του μεγάλου πόνου ή της μεγάλης χαράς, η τυπικότητα σκοτώνει και τονίζει τη χαώδη διαφορά.

Ο Χριστός, ως η αλήθεια, μας καλεί σε αγάπη προς το συνάνθρωπό μας όπως τη δική Του αγάπη. Κι ακόμα, μας καλεί ν' αγαπήσουμε Εκείνον και να εκφράσουμε την αγάπη μας με το καρδιακό δόσιμο στον αδελφό Του και αδελφό μας.

«Όταν δίνεις χωρίς ν' αγαπάς, αμαρτάνεις», έλεγε ο Ραούλ Φολερώ. Ο καθένας μας έχει ανάγκη, κυρίως στις δύσκολες του στιγμές, μιας αληθινής αγάπης. Η σχέση με το Χριστό, όταν είναι αληθινή και ουσιαστική, μεταγγίζεται στον άλλο ως δόσιμο καρδιάς χωρίς προγραμματισμό και λογικοποιημένα, γι' αυτό επώδυνα αλλά και ζωογόνα.

Το «Ευαγγέλιο της κρίσεως» ασφαλώς μάς κρίνει. Αλλά τώρα δεν είναι η ώρα της κρίσεως. «Όταν έλθει ο Υιός του ανθρώπου...», τότε θα γίνει η κρίση. Τώρα είναι η ώρα που καλούμαστε όχι τόσο να κάνουμε κάτι όσο να γίνουμε κάτι: άνθρωποι της αγάπης του Χριστού, απλοί και ταπεινοί διάκονοι των αδελφών μας, προσφέροντας την καρδιά μας, αφού θα την έχουμε δώσει πρώτα στη Μεγάλη Αγάπη.